

Vzhledem k ranní sobotní dostupnosti Medlánek z Bystrce ráda využívám služeb rodinného příslušníka a nechávám se na start dovézt autem. Cestou ještě nabíráme Marka v Žabinách a čteme si esemesku od Ondry, že je na místě a čeká u pískoviště. Na startu je nejen Ondra, ale spousta dalších týmů, dětí, kočárků a tak vůbec. Stihnem se pozdravit s pár lidma a už škubeme startovní obálku.

Trochu se obáváme, že místo startu navádí k nějaké nepěkné běhací startovní aktivitě. Naštěstí se naše obavy potvrzují jen z malé části a tak se po chvíli scházíme na “naší” lavičce s málostrunným Gandalfem i namodralým džinem:) Otázky a odpovědi mapujem rychle a po počátečních zmatcích (z velké části způsobených mou ranní zabrzdností) už Marek kreslí písmenka a vyrážíme směr Halda.

Na Haldu přicházíme jako 19. v pořadí, což je o něco lepší, než jsme si při odchodu ze startu mysleli. Že je šifra oboustranná, vidíme hned. Že by nám to pomohlo, se říct ovšem nedá. Křížky, písmenka, šipky - vše nás okamžitě vede na myšlenku kreslit to v kružnicích kolem startovního X. Přece bylo v pomůckách kružítko! Nejprve to zkusíme na papír, pak vytahujeme fólii, pěkně jednu stranu červenou fixou, druhou černou fixou... Rotujeme, měříme, snažíme se číst každou stranu zvlášť i obě dohromady a parádně se zasekáváme. Nakonec volíme přesun proti trudnomyslnosti (a úpalu) a jen co zasednem v příjemném stínku, zahlásím něco jako “A nebude to kreslit nějakou cestu mezi těma písmenkama?” Zvednu papír proti světlu a už se tlučem do hlav, proč jsme to neudělali rovnou...

K Perglu přicházíme na “zářném” 54. místě. No, aspoň budeme mít kam stoupat. Všimáme si českých písmenek a hledáme, jestli najdem nějaká rozumná slova. Ondra hlásí Pálavu a Řím, já vidím Žďár a když kousek vedle najdu Hradec Králové, začínáme nejprve hledat města, pak i pohoří a už Marek hlásí, že to sedí geograficky. Za chvíli máme republiku vykreslenou a hledíme na hranici. Naštěstí Ondrova hláška “To přece nemohli udělat tak, aby to sedělo a ještě každé třetí písmeno názvu psalo něco smysluplného” nás nakopne na to, že číst máme tu vnější hranici a už se zvedáme k přesunu. Osobně tuto šifru považuji asi za top letošního ročníku, byla fakt pěkná (a nejvíc se mi líbila dálnice dé jedna:)).

U koní se nejprve těším z toho, že jsme poskočili o 16 míst a předávám pánům obrázky, načež Marek hned hlásí zvířata, která identifikujeme poměrně snadno a tak pokračujem do Ivanovic bez většího zdržení.

V Ivanovicích zjišťujem posun o další dvě místečka pořadím nahoru, lovíme v paměti školní znalosti slovních druhů a opět čteme během pár minut tajenku. Svačit budu muset za pochodu, ani jedno z posledních dvou stanovišť mi klid na doplnění cukrů nedopřálo. Cestou vzpomínáme na předloňskou NaPalmu a její elipsovou šifru, která nás zapsala do dějin této šifrovačky:))

U tunýlku jsou to další dvě místa nahoru a “terč” s polským křížem. Nejdřív doplňujeme variantu bez CH, ale když to nedává úplně to, co bychom si představovali, zkusíme to s CH a vydáváme se směr Krystalmířská studánka. A u té přichází největší zásek této hry.

Kreslíme si obrázky, identifikujem šest šestek a pak dlouze hledáme, co s nimi. Zíráme do mapy a snažíme se najít cokoliv, kde bude 6, 36 nebo něco jako ďábelská, čertova...

Zkusíme brát následující prvky (protože číslo šest, ale stanoviště sedm), zkusíme brát první/poslední písmena z nějakých nadřazených kategorií obrázků a já nevím, co ještě, ale všechno selhává. Přitom se pořád vkrádá myšlenka, že to musí být něco jednoduchého, přímočarého, tak jako ostatní šifry na Dnem. Až ze zoufalství pronesu “a nebudou se prostě nějak spojovat tečky, které jsou dělitelné šesti?”, Marek okamžitě zahlásí, že to je ono a kreslí kótu (která, jen tak na okraj, je přesně tam, kam chtěl Marek od začátku jít, jen jsme

pro to neměli racionální podklad:)) Opět se tluču do hlavy, proč mě to nenapadlo dřív, ale když se budem snažit, ještě to možná do cíle dojdeme...

Zvlášť, když morseovku vidíme hned, co s ní, ví pánové také hned a tak už jen měříme v mapě 750m na severo-severo-západ... abychom je naměřili na severo-severo-východ, aniž si toho někdo z nás všiml. Zjišťujeme to, až když dojdeme do Jehnic a chceme začít hledat kámen. Nedá se nic dělat, musíme se vrátit a pomalu se smiřujeme s tím, že letošní Dnem nedojdem.

Ke kameni přicházíme na 28. pozici (což je pokles jen o 4 místa, takže nechtěná procházka našemu pořadí zas tolik neublížila), vidíme domino, dokreslujem kostky a chceme nějak číst tajenku. Ale jak? Naštěstí si Marek rychle všímá, že stanoviště 9 je tentokrát psáno jako domino-kostka a už s Ondrou píšou sedmičkovou soustavu a čtou zadání. Tohle byla ryze pánská záležitost:)

Na náměstí přicházíme na 23. místě. Vytahuju nůžky, vystřihujeme obdélník, přepočítáváme písmena a návodná slova. Vzhledem k počtu chci hledat pětipísmenné výrazy a když máme Paegas a posed, padá slovo "pentomina", vystřihujeme tvary, skládáme do pěkného velkého téčka a čteme Rákosička. Chvilí ještě přemýšlíme, proč je to ve tvaru T, jestli nemáme číst z tajenky něco dalšího, ale nakonec se rozhodnujeme T ignorovat. Že to souviselo s hledanými slovy, se dozvídáme až v cíli:) Při přesunu se v nás obnovuje naděje, že bychom to snad přece jen mohli dojít, pokud příští šifru rozlousknem rychle. A to se nám daří!

Dvojice postaviček a jejich uspořádání mi připomenou náповědovou šifru letošní NaPalMně (díky!) a tak hned hledáme nekřížící se cesty a čteme správná barevná písmenka a pádíme (ehm, dobře, jdeme trochu svižněji než běžně) blátivou cestou na Rakovec.

V cíli dostáváme poslední šifru, která už nám naštěstí nevzdoruje a tak Ondra může během chvilky hlásit orgům Rekapitulaci. Nakonec je z toho sdílené 15.-16. místo a ještě jsme měli čtvrt hodiny k dobru:))

Navzdory našim zásekům jsme tak došli do cíle v limitu, a hru jsme si užili (nebo minimálně já ano). Díky a za rok, doufejme, na viděnou.

Za Rychlé Krychle zapsala Zdeňka